

ด่วนที่สุด
ที่ กค 0430.7/ 17037

กระทรวงการคลัง
ถนนพระราม 6 กทม. 10400

6 กันยายน 2550

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่..) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติ
กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่..) พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติ
กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. พร้อมบันทึกหลักการและเหตุผล
จำนวน 20 ชุด
2. คำชี้แจงความจำเป็นในการแก้ไขพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494
และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539

1. เรื่องเดิม

ไม่มี

2. เหตุผลความจำเป็นที่ต้องเสนอคณะรัฐมนตรี

มีความจำเป็นต้องเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาแก้ไขพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 ให้มีความเหมาะสม
ยิ่งขึ้น โดยมีความเป็นมา สภาพปัญหาและกรอบแนวคิดในการแก้ไขกฎหมาย ดังนี้

2.1 การพ้นจากราชการ เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ได้บัญญัติให้ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่มีอายุครบหกสิบปี
บริบูรณ์ แต่ปัจจุบันได้มีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทต่าง ๆ บัญญัติเรื่อง
การพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุไว้เป็นอย่างอื่นนอกเหนือจากกรณีเกษียณอายุเมื่ออายุครบหกสิบปี
บริบูรณ์ เช่น ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา เป็นต้น ซึ่งหาก
ในอนาคตมีข้าราชการประเภทอื่นบัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการไว้เป็นอย่างอื่นอีก ก็จะต้องมีการแก้ไข
กฎหมายบำเหน็จบำนาญข้าราชการเพื่อรองรับในเรื่องนี้ทุกครั้ง ทำให้เสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ
อย่างมาก ดังนั้น เพื่อความคล่องตัวในการใช้กฎหมายมิให้ต้องมีการแก้ไขกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการทุกครั้ง จึงควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ เพื่อรองรับการเกษียณอายุ
ของข้าราชการประเภทต่าง ๆ รวมถึงกรณีการต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรกของข้าราชการแต่ละประเภท
ให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ

2.2 ผู้ทำหน้าที่เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ เนื่องจากปัจจุบันกฎหมายว่าด้วย
บำเหน็จบำนาญข้าราชการบัญญัติให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ
ข้าราชการพลเรือนเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ แต่โดยที่กฎหมายว่าด้วยการบริหาร

งานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทบัญญัติให้คณะกรรมการของข้าราชการประเภทนั้น ๆ เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ เช่น ข้าราชการตำรวจ มีคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ก.ตร.) เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา มีคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ก.ร.) เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา มีคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ ทำให้บทบัญญัติแห่งกฎหมายไม่สอดคล้องกัน ดังนั้น หากกำหนดให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการต่อไป ก็จะเป็นการไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภท รวมถึงกรณีการกำหนดระยะเวลาในการยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุ ซึ่งปัจจุบันกฎหมายกำหนดให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการจะต้องยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุ ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้ขึ้นและกระทรวงการคลัง ก่อนสิ้นปีงบประมาณไม่น้อยกว่าสามสิบวัน แต่สำหรับข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการและข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณไม่น้อยกว่าหกสิบวัน ดังนั้น เพื่อให้การทำหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการสอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทต่าง ๆ และเพื่อให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการพลเรือนมีระยะเวลาที่เพียงพอในการตรวจสอบและปฏิบัติงานดังกล่าวและเพื่อให้การส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญเป็นไปอย่างรอบคอบ ถูกต้องและรวดเร็ว จึงควรกำหนดเรื่องการควบคุมเกษียณอายุเสียใหม่ และกำหนดระยะเวลาในการยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุของข้าราชการพลเรือนให้เหมือนกับข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการและข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา

2.3 การหมดสิทธิรับบำนาญ ในปัจจุบันกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้มีบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญของผู้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญตกทอดไว้ ดังนี้

(1) กระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุก โดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ผู้รับบำนาญผู้นั้นหมดสิทธิได้รับบำนาญตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดการกระทำความผิดที่มีโทษจำคุกนั้น กล่าวคือ หากผู้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญตกทอดได้กระทำความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดตามกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา หรือกระทำความผิดที่กฎหมายถือว่าเป็นการกระทำความผิดทางอาญา อันมิใช่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ก็จะมีผลทำให้ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญตกทอดผู้นั้นหมดสิทธิที่จะรับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด

(2) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย กล่าวคือ การตกเป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายล้มละลาย คือการกระทำความผิดของบุคคลล้มละลายในลักษณะที่กฎหมายล้มละลายถือว่าเป็นการทุจริต เช่น กรณีกล่าวเท็จเกี่ยวกับกิจการหรือทรัพย์สินของตนต่อศาลหรือยกย่าย ชุกชอน ทำลายสมุดบัญชี หรือเอกสารของตน หรือการละเว้นไม่แจ้งข้อความอันเป็นสาระสำคัญ

หรือกล่าวเท็จเกี่ยวกับกิจการหรือทรัพย์สินของตนต่อศาล เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ หรือที่ประชุมเจ้าหนี้ เป็นต้น หรือตกเป็นบุคคลล้มละลายอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดฐานยักยอก หรือฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญาหรือการกระทำความผิดอันมีลักษณะเป็นการกั๊ยเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ซึ่งหากศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ผู้รับบำนาญปกติตกเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ก็จะมีผลทำให้ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญตกทอดผู้นั้นหมดสิทธิรับบำนาญตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด

โดยที่กฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าว กำหนดเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญ เฉพาะผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญตกทอดเท่านั้น แต่ไม่ได้มีการกำหนดเรื่องการหมดสิทธิรับบำเหน็จ หรือการหมดสิทธิรับบำนาญพิเศษไว้แต่ประการใด ซึ่งแท้จริงแล้วบำเหน็จและบำนาญก็คือเงินตอบแทนความชอบที่รัฐจ่ายให้เพื่อเป็นหลักประกันรายได้ในการดำรงชีพให้แก่ผู้ที่ออกจากราชการหรือเกษียณอายุราชการ เพียงแต่แตกต่างกันที่เรื่องการจ่ายและการขอรับเท่านั้น จึงก่อให้เกิดปัญหาความไม่เสมอภาคและความไม่เป็นธรรม กล่าวคือ ผู้รับบำนาญปกติซึ่งมีสิทธิได้รับบำนาญปกติจากผลของการรับราชการที่ผ่านมา ต้องถูกจำกัดสิทธิในการได้รับบำนาญจากผลของการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่ออกจากราชการไปแล้ว แต่หากผู้รับบำเหน็จหรือบำนาญพิเศษกระทำความผิดภายหลังจากที่ออกจากราชการไปแล้ว จะไม่ถูกเรียกบำเหน็จคืนและไม่ถูกจำกัดสิทธิในการได้รับบำนาญพิเศษ ประกอบกับการกระทำความผิดดังกล่าวผู้กระทำความผิดก็ได้ถูกลงโทษและชดใช้ความผิดด้วยการถูกจำคุกหรือชดใช้ความผิดด้วยการตกเป็นบุคคลล้มละลายแล้ว จึงไม่สมควรที่จะลงโทษซ้ำซ้อนอีกในความผิดเดียวกัน และจากการที่ผู้รับบำนาญปกติตกเป็นผู้หมดสิทธิได้รับบำนาญก็ยังส่งผลต่อทายาทซึ่งเป็นบุคคลที่สามที่จะต้องตกเป็นผู้ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดอีกด้วย

ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวและเพื่อสร้างความเสมอภาคระหว่างผู้รับบำเหน็จปกติกับผู้รับบำนาญปกติ และระหว่างผู้รับบำนาญด้วยกันเองและให้เป็นธรรมแก่ผู้รับบำนาญ จึงสมควรที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญ โดยยกเลิกบทบัญญัติเรื่องการกำหนดให้ผู้รับบำนาญปกติต้องหมดสิทธิรับบำนาญปกติในกรณีที่ได้กระทำความผิดทางอาญา และถูกศาลพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกหรือถูกศาลพิพากษาถึงที่สุดให้ตกเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ซึ่งจะมีผลทำให้ผู้รับบำนาญปกติมีสิทธิได้รับบำนาญปกติตลอดไปเป็นประจำทุก ๆ เดือน มีรายได้หลักในการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข ไม่เป็นภาระแก่รัฐและสังคม และยังไม่กระทบต่อสิทธิของบุคคลที่สามในการได้รับบำเหน็จตกทอด

2.4 การคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว โดยที่ปัจจุบันหากข้าราชการผู้ใดออกจากราชการโดยได้รับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว เมื่อข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่และประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่อง กฎหมายมิได้บัญญัติให้ต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชย (เป็นเงินที่รัฐจ่ายให้เมื่อผู้นั้นเลือกรับบำนาญเท่านั้น) และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวที่ได้รับไปแล้วแก่ทางราชการ เมื่อภายหลังข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการและเลือกรับบำเหน็จ ทำให้ข้าราชการผู้นั้นไม่มีสิทธิได้รับเงินประเดิม เงินชดเชยและผลประโยชน์ตอบแทนของเงินดังกล่าวที่ได้รับไปเมื่อออกจากราชการในครั้งแรก ดังนั้น เพื่อประโยชน์ของทางราชการจึงจำเป็นต้องเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว

2.5 สิทธิในการได้รับเงินชดเชยเมื่อออกจากราชการในครั้งหลัง โดยที่เงินชดเชยเป็นเงินที่รัฐบาลนำส่งเข้ากองทุนเพื่อจ่ายเพิ่มให้แก่สมาชิกซึ่งเลือกรับบำนาญ แต่เนื่องจากปัจจุบันกฎหมายกำหนดให้สมาชิก กบข. เมื่อออกจากราชการไปแล้วและต่อมาได้กลับเข้ารับราชการใหม่ อาจมีสิทธิได้รับเงินประเดิมเมื่อออกจากราชการในครั้งหลังหากเลือกรับบำนาญ โดยที่กฎหมายมิได้บัญญัติสิทธิในการได้รับเงินชดเชยในครั้งหลังไว้ด้วย ซึ่งแท้จริงแล้วหากสมาชิกออกจากราชการในครั้งหลังและเลือกรับบำนาญก็มีสิทธิได้รับเงินชดเชยเช่นเดียวกับเงินประเดิม ดังนั้น จึงควรแก้ไขกฎหมายเพื่อให้สิทธิแก่สมาชิกในกรณีนี้

2.6 การให้กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการบริหารเงินต่อไป ปัจจุบันเมื่อข้าราชการซึ่งเป็นสมาชิก กบข. ออกจากราชการจะมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ เงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว และหากข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ต้องคืนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวแก่กองทุน ดังนั้น หากข้าราชการผู้นั้นประสงค์จะให้กองทุนนำเงินดังกล่าวไปลงทุนก็ไม่สามารถกระทำได้ จึงควรแก้ไขกฎหมายเพื่อรองรับให้กองทุนสามารถนำเงินดังกล่าวไปลงทุนหาผลประโยชน์ต่อไปได้

3. ความเร่งด่วนของเรื่อง

สมควรดำเนินการโดยเร็ว เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการรวมทั้งตัวข้าราชการและผู้รับบำนาญ

4. สารสำคัญของเรื่องหรือข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย

ในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 มีสาระสำคัญที่ปรับปรุงแก้ไขสรุปได้ดังนี้

4.1 ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

4.1.1 แก้ไขกรณีการพ้นจากราชการของผู้ที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หากมีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทต่าง ๆ บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ก็ให้เป็นไปตามนั้น (ร่างมาตรา 3)

4.1.2 แก้ไขให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการประเภทนั้น ๆ ยกเว้นข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม ให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่ (ร่างมาตรา 7)

4.1.3 แก้ไขให้ก่อนสิ้นปีงบประมาณทุกปีไม่น้อยกว่าหกสิบวัน ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้ขึ้นและกระทรวงการคลัง (ร่างมาตรา 8)

4.1.4 แก้ไขให้การต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรก ให้นับตั้งแต่วันครบเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ และถ้าจะต่อเวลาราชการให้ในคราวถัดไปอีก ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ ถ้ามิได้มีการสั่งต่อเวลาราชการให้ถือว่าพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้าย (ร่างมาตรา 9)

4.1.5 ยกเลิกการหมดสิทธิรับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอด (ร่างมาตรา 10)

4.2 ร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่...) พ.ศ.

4.2.1 บัญญัติเพิ่มเติมให้ข้าราชการที่ได้รับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว หากประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่องต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว หากไม่คืนให้ถือว่าประสงค์ไม่นับเวลาราชการต่อเนื่อง (ร่างมาตรา 3)

4.2.2 บัญญัติเพิ่มเติมให้ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ อาจมีสิทธิได้รับ เงินชดเชย (ร่างมาตรา 4)

4.2.3 บัญญัติให้ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ จะคืนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวที่ได้รับไปแล้วแก่กองทุน เพื่อให้กองทุนนำไปลงทุนหาผลประโยชน์ต่อไปได้ (ร่างมาตรา 5)

4.2.4 ยกเลิกการหมดสิทธิรับบำนาญ (ร่างมาตรา 6)

รายละเอียดปรากฏตามร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ที่เสนอมาพร้อมนี้

5. ประเด็นของปัญหาที่ต้องการให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา

เสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 ในประเด็นดังต่อไปนี้

5.1 พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494

5.1.1 ให้การพ้นจากราชการของผู้ที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หากมีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทต่าง ๆ บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ก็ให้เป็นไปตามนั้น

5.1.2 ให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการประเภทนั้น ๆ ยกเว้นข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม ให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่

5.1.3 ก่อนสิ้นปีงบประมาณทุกปีไม่น้อยกว่าหกสิบวัน ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง

5.1.4 การต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรก ให้นับตั้งแต่วันครบเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ และถ้าจะต่อเวลาราชการให้ในคราวถัดไปอีก ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ ถ้ามิได้มีการสั่งต่อเวลาราชการให้ถือว่าพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้าย

5.1.5 ยกเลิกการหมดสิทธิรับบำนาญ

5.2 พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539

5.2.1 ให้ข้าราชการที่ได้รับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว หากประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่องต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว หากไม่คืนให้ถือว่าประสงค์จะรับบำนาญต่อไป

5.2.2 ให้ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ จะคืนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวที่ได้รับไปแล้วแก่กองทุน เพื่อให้กองทุนนำไปลงทุนหาผลประโยชน์ต่อไปก็ได้

5.2.3 ยกเลิกการหมดสิทธิรับบำนาญ

6. ความเห็นชอบหรือการอนุมัติของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง

ร่างพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับนี้ ได้รับความเห็นชอบจากผู้แทนส่วนราชการต่าง ๆ ในการสัมมนาร่างกฎหมายดังกล่าว เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2550 ณ ห้องประชุม 2 กรมบัญชีกลาง และวันที่ 1 มิถุนายน 2550 ณ ห้องประชุม ชั้น 7 กรมบัญชีกลาง

7. ผลสรุปรายงานการวิเคราะห์หรือการศึกษา

ไม่มี

8. ค่าใช้จ่ายที่ต้องใช้ในการดำเนินการและที่มาแห่งเงินค่าใช้จ่าย

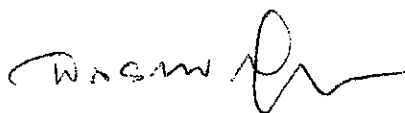
ร่างพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับนี้ เป็นการกำหนดวิธีปฏิบัติ จึงไม่มีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมแต่อย่างใด

9. เรื่องที่เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ

พิจารณาให้ความเห็นชอบหลักการของร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอดังกล่าวให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายฉลองภพ สุตังกรกาญจน์)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

กรมบัญชีกลาง

สำนักบริหารการจ่ายเงินเดือน ค่าจ้าง บำเหน็จบำนาญ

กลุ่มกฎหมายและระเบียบด้านเงินเดือน ค่าจ้าง บำเหน็จบำนาญ

โทร. 0-2273-9607

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 เพื่อกำหนดกรณีหากมีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทต่าง ๆ บัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุไว้เป็นอย่างอื่นให้เป็นไปตามนั้น และกำหนดให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการประเภทนั้น ๆ ยกเว้น ข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม ให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่ รวมทั้งยกเลิกบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญของผู้รับบำนาญ

เหตุผล

โดยที่ปัจจุบันได้มีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทบัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุไว้เป็นอย่างอื่นนอกเหนือจากกรณีเกษียณอายุเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หากในอนาคตข้าราชการประเภทอื่นมีการบัญญัติกรณีเกษียณอายุไว้เป็นอย่างอื่น ก็ต้องมีการแก้ไขกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญทุกครั้ง ดังนั้น เพื่อความคล่องตัวในการใช้กฎหมาย จึงได้มีการแก้ไขกฎหมายเพื่อรองรับการเกษียณอายุของข้าราชการประเภทต่าง ๆ ไว้ ประกอบกับปัจจุบันกฎหมายกำหนดเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญของผู้รับบำนาญว่าต้องกระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือเป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาความไม่เสมอภาคและความไม่เป็นธรรม กล่าวคือ บำเหน็จบำนาญเป็นเงินที่รัฐจ่ายให้เพื่อตอบแทนความชอบในการรับราชการด้วยดีตลอดมาและเพื่อเป็นหลักประกันรายได้ในการดำรงชีพ แต่กฎหมายจำกัดสิทธิเฉพาะผู้รับบำนาญที่กระทำความผิดหลังจากออกจากราชการไปแล้ว โดยมีได้จำกัดสิทธิแก่ผู้รับบำเหน็จและบำนาญพิเศษแต่อย่างใด อีกทั้งผู้รับบำนาญที่กระทำความผิดได้ถูกลงโทษและชดใช้ความผิดด้วยการถูกจำคุกหรือชดใช้ความผิดด้วยการตกเป็นบุคคลล้มละลายแล้ว จึงไม่สมควรที่จะลงโทษซ้ำซ้อนอีก และการหมดสิทธิรับบำนาญยังไปกระทบสิทธิต่อบุคคลที่สามในเรื่องการรับบำเหน็จตกทอดอีกด้วย ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวและเป็นการสร้างความเสมอภาคและความเป็นธรรมให้แก่ผู้รับบำนาญปกติและผู้รับบำนาญตกทอด จึงควรยกเลิกบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญ

มาตรา 6 ให้ยกเลิกความในมาตรา 19 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547

มาตรา 7 ให้ยกเลิกความในมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 20 ให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการประเภทนั้น ๆ เว้นแต่ ข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหมให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่”

มาตรา 8 ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา 21 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ก่อนสิ้นปีงบประมาณทุกปีไม่น้อยกว่าหกสิบวัน ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา 20 ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา 19 ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้ขึ้นและกระทรวงการคลัง”

มาตรา 9 ให้ยกเลิกความในมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 22 การต่อเวลาราชการในคราวแรกนั้น ให้นับตั้งแต่วันครบเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ และถ้าจะต่อเวลาราชการให้ในคราวถัดไปอีก ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ ถ้ามิได้มีการสั่งต่อเวลาราชการดังกล่าว ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้ายนั้น”

มาตรา 10 ให้ยกเลิกความในมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

ตารางเปรียบเทียบ
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494
และร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494	ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไข
มาตรา 19 ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้วเป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์	มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.” มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป มาตรา 3 ให้ยกเลิกความในมาตรา 19 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 18) พ.ศ.2543 และแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 22) พ.ศ.2547 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา 19 ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้วเป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ เว้นแต่จะมีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น	เนื่องจากปัจจุบันได้มีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทบัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุไว้เป็นอย่างอื่นนอกเหนือจากกรณีเกษียณอายุเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ เช่น ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา เป็นต้น แต่โดยที่มาตรา 19 บัญญัติเรื่องการเกษียณอายุไว้เป็นหลักการทั่วไปว่าจะเกษียณอายุเมื่อมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ดังนั้น เพื่อความคล่องตัวในการใช้กฎหมาย

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494	ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่...) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไข
ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ รองสมุหราชองครักษ์ ข้าราชการการเมือง ข้าราชการตุลาการ ซึ่งดำรงตำแหน่ง ผู้พิพากษาอาวุโส และข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่ง อัยการอาวุโส การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ และรองสมุหราชองครักษ์ ให้เป็นไปตามพระราชอัธยาศัย การพ้นจากราชการของข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่ง ผู้พิพากษาอาวุโสให้เป็นไปตามมาตรา 19 ทวิ	ยกเลิก การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ และรองสมุหราชองครักษ์ ให้เป็นไปตามพระราชอัธยาศัย" ยกเลิก	เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว จึงต้องมีการแก้ไขมาตรานี้ เพื่อรับรองการเกษียณอายุของข้าราชการประเภทต่างๆ ซึ่งมีกฎหมายบัญญัติเรื่องการเกษียณอายุไว้เป็นการเฉพาะ เมื่อได้มีการแก้ไขมาตรา 19 โดยกำหนดให้การพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุนอกเหนือจากอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ จึงไม่มีความจำเป็นต้องบัญญัติการพ้นจากราชการไว้ในกฎหมายนี้อีก ไม่มีการแก้ไข เมื่อได้มีการแก้ไขมาตรา 19 โดยกำหนดให้การพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุนอกเหนือจากอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ จึงไม่มีความจำเป็นต้องบัญญัติการพ้นจากราชการของข้าราชการตุลาการไว้ในกฎหมายนี้อีก

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494	ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่...) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไข
การพ้นจากราชการของข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสให้เป็นไปตามมาตรา 19 ตรี	ยกเลิก	เมื่อได้มีการแก้ไขมาตรา 19 โดยกำหนดให้การพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุ นอกเหนือจากอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ จึงไม่มีความจำเป็นต้องบัญญัติการพ้นจากราชการของข้าราชการอัยการไว้ในกฎหมายนี้
การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์และระดับรองศาสตราจารย์ ให้เป็นไปตามมาตรา 19 จัตวา	ยกเลิก	เมื่อได้มีการแก้ไขมาตรา 19 โดยกำหนดให้การพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุ นอกเหนือจากอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ จึงไม่มีความจำเป็นต้องบัญญัติการพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาไว้ในกฎหมายนี้
มาตรา 19 ทวิ ข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส ที่มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการที่ได้ผ่านการประเมินแล้วว่ายังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ ก็ให้รับราชการต่อไปได้ จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์	มาตรา 4 ให้ยกเลิกความในมาตรา 19 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 17) พ.ศ. 2542	เนื่องจากปัจจุบันข้าราชการตุลาการมีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลบัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการ รวมทั้งเรื่องการต่ออายุราชการเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ไว้เป็นอย่างอื่น ประกอบกับเมื่อมีการยกเลิกมาตรา 19 จึงเห็นควรยกเลิกมาตรา 19 ทวิ เพื่อให้สอดคล้องกัน

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494	ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไข
หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินสมรรถภาพของข้าราชการตุลาการตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการตุลาการกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส มาตรา 19 ตีร ข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส ที่มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์แล้วเป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ เว้นแต่ ข้าราชการอัยการที่ได้ผ่านการประเมินแล้วว่า ยังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ก็ให้รับราชการต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์ หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินสมรรถภาพของข้าราชการอัยการตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการอัยการกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส	มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 19 ตีร แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 18) พ.ศ. 2543	เนื่องจากปัจจุบันข้าราชการอัยการมีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลบัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการ รวมทั้งเรื่องการต่ออายุราชการเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ไว้เป็นอย่างอื่น ประกอบกับเมื่อมีการยกเลิกมาตรา 19 จึงเห็นควรยกเลิกมาตรา 19 ตีร เพื่อให้สอดคล้องกัน
มาตรา 19 จัตวา ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์หรือระดับรองศาสตราจารย์และจะต้องพ้นจากราชการตามมาตรา 19 อาจได้รับการต่อเวลาราชการได้	มาตรา 6 ให้ยกเลิกความในมาตรา 19 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547	เนื่องจากปัจจุบันข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษามีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลบัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการ รวมทั้งเรื่องการต่ออายุราชการเมื่ออายุครบ

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494	ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่...) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไข
ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา มาตรา 20 ให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ เว้นแต่ (1) ข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหมให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่ (2) ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ให้กระทรวงยุติธรรมเป็นเจ้าหน้าที่ (3) ข้าราชการครู ให้กระทรวงศึกษาธิการเป็นเจ้าหน้าที่ มาตรา 21 ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา 20 ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุ	มาตรา 7 ให้ยกเลิกความในมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน "มาตรา 20 ให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการประเภทนั้น ๆ เว้นแต่ ข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหมให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่" มาตรา 8 ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา 21 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน "ก่อนสิ้นปีงบประมาณทุกปีไม่น้อยกว่าหกสิบวัน ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา 20 ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา 19 ในปีงบประมาณถัดไป	ยกเลิกปีบริบูรณ์ไว้เป็นอย่างอื่น ประกอบกับเมื่อมีการยกเลิกมาตรา 19 จึงเห็นควรยกเลิกมาตรา 19 จัดว่า เพื่อให้สอดคล้องกัน กำหนดให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการในสังกัดตน ทั้งนี้ เพื่อให้การควบคุมการเกษียณอายุของข้าราชการประเภทต่างๆ สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ และเป็นไปในแนวทางเดียวกัน เพื่อความสะดวกในการปฏิบัติงาน ยกเว้นกระทรวงกลาโหม เนื่องจากกระทรวงกลาโหม มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ดังกล่าวอยู่แล้ว กำหนดระยะเวลาให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการแต่ละประเภทยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุในปีงบประมาณถัดไป

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494	ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไข
ในปึงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง เว้นแต่ ในกรณีของข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปึงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้นั้น มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์หรือหกสิบห้าปีบริบูรณ์ แล้วแต่กรณี ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปึงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวัน ในกรณีที่มีการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง มาตรา 22 การต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรกนั้น ให้นับตั้งแต่วันอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ และถ้าจะต่อเวลาราชการให้ในปีถัดไปอีก ให้สั่งต่อเวลาราชการล่วงหน้าไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนก่อนสิ้นวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้าย ถ้ามิได้มีการสั่งต่อเวลาราชการภายในกำหนดดังกล่าว ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้ายนั้น	ต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง" มาตรา 9 ให้ยกเลิกความในมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน "มาตรา 22 การต่อเวลาราชการในคราวแรกนั้น ให้นับตั้งแต่วันครบเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภานั้น ๆ และถ้าจะต่อเวลาราชการให้ในคราวถัดไปอีก ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภานั้น ๆ ถ้ามิได้มีการสั่งต่อเวลาราชการดังกล่าว ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้ายนั้น"	ก่อนหกสิบวันสุดท้ายของปึงบประมาณทุกปี เพื่อที่จะได้ตรวจสอบข้อมูลของผู้ครบเกษียณอายุให้ถูกต้องและให้การส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ เป็นไปโดยรวดเร็ว แก้ไขเรื่องการต่อเวลาราชการในคราวแรกและคราวถัดไป เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภานั้นๆ

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494	ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่...) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไข
มาตรา 52 ผู้ใดได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญตกทอดอยู่ ถ้า (1) กระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุก โดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือ (2) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย ผู้นั้นหมดสิทธิรับบำนาญปกติ หรือบำนาญตกทอดตั้งแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุด	มาตรา 10 ให้ยกเลิกความในมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494	เนื่องจากบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญในปัจจุบัน ก่อให้เกิดปัญหาความไม่เสมอภาคและความไม่เป็นธรรม กล่าวคือ บำเหน็จบำนาญเป็นเงินที่รัฐจ่ายให้เพื่อตอบแทนความชอบในการรับราชการด้วยดีตลอดมาและเพื่อเป็นหลักประกันรายได้ในการดำรงชีพ แต่บำเหน็จบำนาญมีความแตกต่างกันในเรื่องการจ่ายและการขอรับเท่านั้น ซึ่งกฎหมายจำกัดสิทธิเฉพาะผู้รับบำนาญที่กระทำความผิดหลังจากออกจากราชการไปแล้ว โดยมีได้จำกัดสิทธิแก่ผู้รับบำเหน็จและบำนาญพิเศษ แต่อย่างไรก็ดี ประกอบกับผู้รับบำนาญที่กระทำความผิดได้ถูกลงโทษและชดใช้ความผิดด้วยการถูกจำคุกหรือชดใช้ความผิดด้วยการตกเป็นบุคคลล้มละลายแล้ว จึงไม่สมควรที่จะลงโทษซ้ำซ้อนอีก อีกทั้งการหมดสิทธิรับบำนาญยังไปกระทบสิทธิต่อบุคคลที่สามในเรื่องการรับบำเหน็จตกทอดอีกด้วย ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวและสร้างความเสมอภาคและความเป็นธรรมให้แก่ผู้รับบำนาญปกติและผู้รับบำนาญตกทอด จึงควรยกเลิกบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญ

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ...)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 เพื่อกำหนดกรณีข้าราชการออกจากราชการและได้รับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว เมื่อกลับเข้ารับราชการใหม่หากประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่องต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว และกำหนดกรณีข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ จะคืนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวที่ได้รับไปแล้วแก่กองทุนเพื่อให้กองทุนนำไปลงทุนหาผลประโยชน์ต่อไปได้ รวมทั้งยกเลิกบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญของผู้รับบำนาญ

เหตุผล

เนื่องจากปัจจุบันหากข้าราชการผู้ใดออกจากราชการโดยรับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว เมื่อข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ และประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่อง ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนของเงินดังกล่าว เมื่อภายหลังข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการและประสงค์เลือกรับบำเหน็จ ทำให้ไม่มีสิทธิได้รับเงินประเดิม เงินชดเชยและผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวที่ได้รับไปเมื่อตอนออกจากราชการในครั้งแรก ดังนั้น เพื่อประโยชน์ของทางราชการจึงจำเป็นต้องเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการคืนเงินดังกล่าว และโดยที่ปัจจุบันเมื่อข้าราชการซึ่งเป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการออกจากราชการจะมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ เงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว เมื่อข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ต้องคืนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว หากข้าราชการผู้นั้นประสงค์จะให้กองทุนนำเงินดังกล่าวไปลงทุนก็ไม่สามารถกระทำได้ ประกอบกับปัจจุบันกฎหมายกำหนดเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญของผู้รับบำนาญว่าต้องกระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือเป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาความไม่เสมอภาคและความไม่เป็นธรรม กล่าวคือ บำเหน็จบำนาญเป็นเงินที่รัฐจ่ายให้เพื่อตอบแทนความชอบในการรับราชการด้วยดีตลอดมาและเพื่อเป็นหลักประกันรายได้ในการดำรงชีพ แต่กฎหมายจำกัดสิทธิเฉพาะผู้รับบำนาญที่กระทำความผิดหลังจากออกจากราชการไปแล้ว โดยมีได้จำกัดสิทธิแก่ผู้รับบำเหน็จและบำนาญพิเศษแต่อย่างใด อีกทั้งผู้รับบำนาญที่กระทำความผิดได้ถูกลงโทษและชดใช้ความผิดด้วยการถูกจำคุกหรือชดใช้ความผิดด้วยการตกเป็นบุคคลล้มละลายแล้ว จึงไม่สมควรที่จะลงโทษซ้ำซ้อนอีก และการหมดสิทธิรับบำนาญยังไปกระทบสิทธิต่อบุคคลที่สามในเรื่องการรับบำเหน็จตกทอดอีกด้วย ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวและเป็นการสร้างความเสมอภาคและความไม่เป็นธรรมให้แก่ผู้รับบำนาญปกติและผู้รับบำนาญตกทอด จึงควรยกเลิกบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญ

ร่าง
พระราชบัญญัติ
กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ...)
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
(ฉบับที่ ...) พ.ศ."

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสี่ ของมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539

"ข้าราชการซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ โดยได้รับเงินประเดิม เงินชดเชย
และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว จะมีสิทธินับเวลาราชการต่อเนื่องตามวรรคสามได้
จะต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว หากไม่คืนให้ถือว่า
ประสงค์จะรับบำนาญต่อไป และให้นำบทบัญญัติในวรรคสามกรณีขอรับบำนาญต่อไปมาใช้บังคับ
สำหรับเงื่อนไขและระยะเวลาในการคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว
ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด ทั้งนี้ ให้กองทุนแจ้งไปยังส่วนราชการ
ที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่เพื่อลดหรืองดการจ่ายบำนาญ"

มาตรา 4 ให้ยกเลิกความในวรรคสี่ ของมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่อาจมีสิทธิได้รับเงินประเดิมและเงินชดเชยตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา 5 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 38 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539

“มาตรา 38 ทวิ ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ จะคืนเงินสะสม เงินสมทบและผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวที่ได้รับไปแล้วแก่กองทุน เพื่อให้กองทุนนำไปลงทุนหาผลประโยชน์ต่อไปก็ได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด”

มาตรา 6 ให้ยกเลิกความในมาตรา 56 แห่งพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

ตารางเปรียบเทียบ

พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 และ
ร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ พ.ศ. 2539	ร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไข
	มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่..) พ.ศ." มาตรา 2 พระราชบัญญัติ นี้ ให้ใช้บังคับ ตั้งแต่ วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป มาตรา 3 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสี่ ของมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 "ข้าราชการที่ได้รับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และ ผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว หากประสงค์จะนับ เวลาราชการต่อเนื่องต้องคืน เงินประเดิม เงินชดเชย และ ผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว หากไม่คืนให้ถือว่า ประสงค์จะรับบำนาญต่อไป และให้นำบทบัญญัติในส่วนที่ เกี่ยวกับกรณีขอรับบำนาญต่อไปมาใช้บังคับ สำหรับเงื่อนไข และระยะเวลาในการคืนเงินให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และ วิธีการที่คณะกรรมการกำหนด ทั้งนี้ ให้กองทุนแจ้ง ไปยังส่วนราชการที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่เพื่อลด หรืองดการจ่ายบำนาญ"	เนื่องจากปัจจุบันหากข้าราชการผู้ใดออกจาก ราชการและรับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และ ผลประโยชน์ตอบแทนของเงินดังกล่าวไปแล้ว ต่อมาข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่โดย ประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่อง แต่โดยที่ไม่มี กฎหมายบัญญัติให้ต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชยและผลประโยชน์ตอบแทนของเงิน ดังกล่าว และเมื่อภายหลังปรากฏว่าเมื่อข้าราชการ ผู้นั้นออกจากราชการได้ประสงค์เลือกรับบำเหน็จ มีผลทำให้ไม่มีสิทธิได้รับเงินประเดิม เงินชดเชย และ ผลประโยชน์ตอบแทนของเงินดังกล่าวที่ได้รับไป

พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ พ.ศ. 2539	ร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไข
มาตรา 38 วรรคสี่ "เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่อาจมีสิทธิได้รับเงินประเดิมตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง"	มาตรา 4 ให้ยกเลิกความในวรรคสี่ ของมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน "เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่อาจมีสิทธิได้รับเงินประเดิมและเงินชดเชยตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ที่กำหนดในกฎกระทรวง" มาตรา 5 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 38 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 "มาตรา 38 ทวิ ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ จะคืนเงินสะสม เงินสมทบและผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวที่ได้รับไปแล้วแก่กองทุน เพื่อให้กองทุนนำไปลงทุนหาผลประโยชน์ต่อไปก็ได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด"	เมื่อตอนออกจากราชการในครั้งแรก ดังนั้น เพื่อประโยชน์แก่ทางราชการจึงจำเป็นต้องเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการเงินดังกล่าวขึ้น เนื่องจากเงินชดเชยเป็นเงินที่รัฐบาลนำส่งเข้ากองทุนเพื่อจ่ายให้แก่สมาชิก กบข. ซึ่งรับบำนาญ ดังนั้น หากข้าราชการผู้ใดออกจากราชการและกลับเข้ารับราชการใหม่ตั้งแต่วันที่ 27 มีนาคม 2540 เป็นต้นไป ข้าราชการผู้นั้นอาจมีสิทธิได้รับเงินประเดิมและเงินชดเชย หากเลือกรับบำนาญเมื่อออกจากราชการในครั้งหลัง เพื่อเป็นทางเลือกแก่ข้าราชการที่ประสงค์จะออมเงิน โดยให้กองทุนเป็นผู้บริหารแทน

พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ พ.ศ. 2539	ร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไข
มาตรา 56 ผู้ได้รับบำนาญผู้ใด (1) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือ (2) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย ผู้นั้นหมดสิทธิรับบำนาญ ตั้งแต่วันที่มิคำพิพากษาถึงที่สุด"	มาตรา 6 ให้ยกเลิกความในมาตรา 56 แห่ง พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539	เนื่องจากบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญในปัจจุบัน ก่อให้เกิดปัญหาความไม่เสมอภาคและความไม่เป็นธรรม กล่าวคือ บำเหน็จบำนาญเป็นเงินที่รัฐจ่ายให้เพื่อตอบแทนความชอบในการรับราชการด้วยดีตลอดมาและเพื่อเป็นหลักประกันรายได้ในการดำรงชีพ แต่บำเหน็จบำนาญมีความแตกต่างกันในเรื่องการจ่ายและการขอรับเท่านั้น ซึ่งกฎหมายจำกัดสิทธิเฉพาะผู้รับบำนาญที่กระทำความผิดหลังจากออกจากราชการไปแล้ว โดยมีได้จำกัดสิทธิแก่ผู้รับบำเหน็จและบำนาญพิเศษแต่อย่างใด ประกอบกับผู้รับบำนาญที่กระทำความผิดได้ถูกลงโทษและชดใช้ความผิดด้วยการถูกจำคุกหรือชดใช้ความผิดด้วยการตกเป็นบุคคลล้มละลายแล้ว จึงไม่สมควรที่จะลงโทษซ้ำซ้อนอีก อีกทั้งการหมดสิทธิรับบำนาญยังไปกระทบสิทธิต่อบุคคลที่สามในเรื่องการรับบำเหน็จตกทอดอีกด้วย ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวและสร้างความเสมอภาคและความเป็นธรรมให้แก่ผู้รับบำนาญปกติและผู้รับบำนาญตกทอด จึงควรยกเลิกบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญ

บันทึกวิเคราะห์สรุป

ประกอบร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

และร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

1. เรื่องเดิม

ไม่มี

2. เหตุผลความจำเป็นที่ต้องเสนอคณะรัฐมนตรี

มีความจำเป็นต้องเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาแก้ไขพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น โดยมีความเป็นมา สภาพปัญหาและกรอบแนวคิดในการแก้ไขกฎหมาย ดังนี้

2.1 การพ้นจากราชการ เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ได้บัญญัติให้ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ แต่ปัจจุบันได้มีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทต่าง ๆ บัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุไว้เป็นอย่างอื่นนอกเหนือจากกรณีเกษียณอายุเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ เช่น ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา เป็นต้น ซึ่งหากในอนาคตมีข้าราชการประเภทอื่นบัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการไว้เป็นอย่างอื่นอีก ก็จะต้องมีการแก้ไขกฎหมายบำเหน็จบำนาญข้าราชการเพื่อรองรับในเรื่องนี้ทุกครั้ง ทำให้เสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการอย่างมาก ดังนั้น เพื่อความคล่องตัวในการใช้กฎหมายมิให้ต้องมีการแก้ไขกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการทุกครั้ง จึงควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ เพื่อรองรับการเกษียณอายุของข้าราชการประเภทต่าง ๆ รวมถึงกรณีการต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรกของข้าราชการแต่ละประเภทให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ

2.2 ผู้ทำหน้าที่เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ เนื่องจากปัจจุบันกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการบัญญัติให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ แต่โดยที่กฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทบัญญัติให้คณะกรรมการของข้าราชการประเภทนั้น ๆ เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ เช่น ข้าราชการตำรวจ มีคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ก.ตร.) เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา มีคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ก.ร.) เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา มีคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ ทำให้บทบัญญัติแห่งกฎหมายไม่สอดคล้องกัน ดังนั้น หากกำหนดให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการต่อไป ก็จะเป็นการไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภท รวมถึงกรณีการกำหนดระยะเวลาในการยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุ ซึ่งปัจจุบันกฎหมายกำหนดให้

/เจ้าหน้าที่...

เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการจะต้องยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุ ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง ก่อนสิ้นปีงบประมาณไม่น้อยกว่าสามสิบวัน แต่สำหรับข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการและข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณไม่น้อยกว่าหกสิบวัน ดังนั้น เพื่อให้การทำหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการสอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทต่าง ๆ และเพื่อให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการพลเรือนมีระยะเวลาที่เพียงพอในการตรวจสอบและปฏิบัติงานดังกล่าวและเพื่อให้การส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญเป็นไปอย่างรอบคอบ ถูกต้องและรวดเร็ว จึงควรกำหนดเรื่องการควบคุมเกษียณอายุเสียใหม่ และกำหนดระยะเวลาในการยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุของข้าราชการพลเรือนให้เหมือนกับข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการและข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา

2.3 การหมดสิทธิรับบำนาญ ในปัจจุบันกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้มีบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญของผู้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญตกทอดไว้ ดังนี้

(1) กระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุก โดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ผู้รับบำนาญผู้นั้นหมดสิทธิได้รับบำนาญตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดการกระทำความผิดที่มีโทษจำคุกนั้น กล่าวคือ หากผู้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญตกทอดได้กระทำความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดตามกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา หรือกระทำความผิดที่กฎหมายถือว่าเป็นการกระทำความผิดทางอาญา อันมิใช่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ก็จะมีผลทำให้ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญตกทอดผู้นั้นหมดสิทธิที่จะรับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด

(2) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย กล่าวคือ การตกเป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายล้มละลาย คือการกระทำความผิดของบุคคลล้มละลายในลักษณะที่กฎหมายล้มละลายถือว่าเป็นการทุจริต เช่น กรณีกล่าวเท็จเกี่ยวกับกิจการหรือทรัพย์สินของตนต่อศาล หรือยกย่าย ขู่ข่ม ทำลายสมุดบัญชี หรือเอกสารของตน หรือการละเว้นไม่แจ้งข้อความอันเป็นสาระสำคัญ หรือกล่าวเท็จเกี่ยวกับกิจการหรือทรัพย์สินของตนต่อศาล เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ หรือที่ประชุมเจ้าหนี้ เป็นต้น หรือตกเป็นบุคคลล้มละลายอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดฐานยกยอก หรือฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญาหรือการกระทำความผิดอันมีลักษณะเป็นการกั๊ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ซึ่งหากศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ผู้รับบำนาญปกติตกเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ก็จะมีผลทำให้ผู้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญตกทอดผู้นั้นหมดสิทธิรับบำนาญตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด

โดยที่กฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าว กำหนดเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญเฉพาะผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญตกทอดเท่านั้น แต่มิได้มีการกำหนดเรื่องการหมดสิทธิรับบำเหน็จหรือการหมดสิทธิรับบำนาญพิเศษไว้แต่ประการใด ซึ่งแท้จริงแล้วบำเหน็จและบำนาญก็คือเงินตอบแทนความชอบที่รัฐจ่ายให้เพื่อเป็นหลักประกันรายได้ในการดำรงชีพให้แก่ผู้ที่ออกจากราชการหรือเกษียณอายุ

ราชการ เพียงแต่แตกต่างกันที่เรื่องการจ่ายและการขอรับเท่านั้น จึงก่อให้เกิดปัญหาความไม่เสมอภาคและความไม่เป็นธรรม กล่าวคือ ผู้รับบำนาญปกติซึ่งมีสิทธิได้รับบำนาญปกติจากผลของการรับราชการที่ผ่านมา ต้องถูกจำกัดสิทธิในการได้รับบำนาญจากผลของการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่ออกจากราชการไปแล้ว แต่หากผู้รับบำนาญหรือบำนาญพิเศษกระทำความผิดภายหลังจากที่ออกจากราชการไปแล้ว จะไม่ถูกเรียกบำนาญคืนและไม่ถูกจำกัดสิทธิในการได้รับบำนาญพิเศษ ประกอบกับการกระทำความผิดดังกล่าวผู้กระทำความผิดก็ได้ถูกลงโทษและชดเชยความผิดด้วยการถูกจำคุกหรือชดเชยความผิดด้วยการตกเป็นบุคคลล้มละลายแล้ว จึงไม่สมควรที่จะลงโทษซ้ำซ้อนอีกในความผิดเดียวกัน และจากการที่ผู้รับบำนาญปกติตกเป็นผู้หมดสิทธิได้รับบำนาญก็ยังส่งผลต่อทายาทซึ่งเป็นบุคคลที่สามที่จะต้องตกเป็นผู้ไม่มีสิทธิได้รับบำนาญตกทอดอีกด้วย

ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวและเพื่อสร้างความเสมอภาคระหว่างผู้รับบำนาญปกติกับผู้รับบำนาญปกติ และระหว่างผู้รับบำนาญด้วยกันเองและให้ความเป็นธรรมแก่ผู้รับบำนาญ จึงสมควรที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญ โดยยกเลิกบทบัญญัติเรื่องการกำหนดให้ผู้รับบำนาญปกติต้องหมดสิทธิรับบำนาญปกติในกรณีที่ได้กระทำความผิดทางอาญา และถูกศาลพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกหรือถูกศาลพิพากษาถึงที่สุดให้ตกเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ซึ่งจะมีผลทำให้ผู้รับบำนาญปกติมีสิทธิได้รับบำนาญปกติตลอดไปเป็นประจำทุก ๆ เดือน มีรายได้หลักในการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข ไม่เป็นภาระแก่รัฐและสังคม และยังไม่กระทบต่อสิทธิของบุคคลที่สามในการได้รับบำนาญตกทอด

2.4 การคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว โดยที่ปัจจุบันหากข้าราชการผู้ใดออกจากราชการโดยได้รับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว เมื่อข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่และประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่อง กฎหมายมิได้บัญญัติให้ต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชย (เป็นเงินที่รัฐจ่ายให้เมื่อผู้นั้นเลือกรับบำนาญเท่านั้น) และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวที่ได้รับไปแล้วแก่ทางราชการ เมื่อภายหลังข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการและเลือกรับบำนาญ ทำให้ข้าราชการผู้นั้นไม่มีสิทธิได้รับเงินประเดิม เงินชดเชยและผลประโยชน์ตอบแทนของเงินดังกล่าวที่ได้รับไปเมื่อออกจากราชการในครั้งแรก ดังนั้น เพื่อประโยชน์ของทางราชการ จึงจำเป็นต้องเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว

2.5 สิทธิในการได้รับเงินชดเชยเมื่อออกจากราชการในครั้งหลัง โดยที่เงินชดเชยเป็นเงินที่รัฐบาลนำส่งเข้ากองทุนเพื่อจ่ายเพิ่มให้แก่สมาชิกซึ่งเลือกรับบำนาญ แต่เนื่องจากปัจจุบันกฎหมายกำหนดให้สมาชิก กบข. เมื่อออกจากราชการไปแล้วและต่อมาได้กลับเข้ารับราชการใหม่ อาจมีสิทธิได้รับเงินประเดิมเมื่อออกจากราชการในครั้งหลังหากเลือกรับบำนาญ โดยที่กฎหมายมิได้บัญญัติสิทธิในการได้รับเงินชดเชยในครั้งหลังไว้ด้วย ซึ่งแท้จริงแล้วหากสมาชิกออกจากราชการในครั้งหลังและเลือกรับบำนาญก็มีสิทธิได้รับเงินชดเชยเช่นเดียวกับเงินประเดิม ดังนั้น จึงควรแก้ไขกฎหมายเพื่อให้สิทธิแก่สมาชิกในกรณีนี้

2.6 การให้กองทุนบำนาญข้าราชการบริหารเงินต่อไป ปัจจุบันเมื่อข้าราชการซึ่งเป็นสมาชิก กบข. ออกจากราชการจะมีสิทธิได้รับบำนาญบำนาญ เงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว และหากข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ไม่มีกฎหมาย

บัญญัติให้ต้องคืนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวแก่กองทุน ดังนั้น หากข้าราชการผู้นั้นประสงค์จะให้กองทุนนำเงินดังกล่าวไปลงทุนก็ไม่สามารถกระทำได้ จึงควรแก้ไขกฎหมายเพื่อรองรับให้กองทุนสามารถนำเงินดังกล่าวไปลงทุนหาผลประโยชน์ต่อไปได้

3. ความเร่งด่วนของเรื่อง

สมควรดำเนินการโดยเร็ว เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการรวมทั้งตัวข้าราชการและผู้รับบำนาญ

4. สาระสำคัญของเรื่องหรือข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย

ในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 มีสาระสำคัญที่ปรับปรุงแก้ไขสรุปได้ดังนี้

4.1 ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

4.1.1 แก้ไขกรณีการพ้นจากราชการของผู้ที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หากมีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทต่าง ๆ บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ก็ให้เป็นไปตามนั้น (ร่างมาตรา 3)

4.1.2 แก้ไขให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการประเภทนั้น ๆ ยกเว้นข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม ให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่ (ร่างมาตรา 7)

4.1.3 แก้ไขให้ก่อนสิ้นปีงบประมาณทุกปีไม่น้อยกว่าหกสิบวัน ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้ขึ้นและกระทรวงการคลัง (ร่างมาตรา 8)

4.1.4 แก้ไขให้การต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรก ให้นับตั้งแต่วันครบเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ และถ้าจะต่อเวลาราชการให้ในคราวถัดไปอีก ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ ถ้ามิได้มีการสั่งต่อเวลาราชการให้ถือว่าพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้าย (ร่างมาตรา 9)

4.1.5 ยกเลิกการหมดสิทธิรับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอด (ร่างมาตรา 10)

4.2 ร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่..) พ.ศ.

4.2.1 บัญญัติเพิ่มเติมให้ข้าราชการที่ได้รับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว หากประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่องต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว หากไม่คืนให้ถือว่าประสงค์ไม่นับเวลาราชการต่อเนื่อง (ร่างมาตรา 3)

4.2.2 บัญญัติเพิ่มเติมให้ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ อาจมีสิทธิได้รับเงินชดเชย (ร่างมาตรา 4)

/4.2.3 บัญญัติให้...

4.2.3 บัญญัติให้ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ จะคืนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวที่ได้รับไปแล้วแก่กองทุน เพื่อให้กองทุนนำไปลงทุนหาผลประโยชน์ต่อไปก็ได้ (ร่างมาตรา 5)

4.2.4 ยกเลิกการหมดสิทธิรับบำนาญ (ร่างมาตรา 6)

5. ประเด็นของปัญหาที่ต้องการให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา

เสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 ในประเด็นดังต่อไปนี้

5.1 พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494

5.1.1 ให้การพ้นจากราชการของผู้ที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หากมีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทต่าง ๆ บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ก็ให้เป็นไปตามนั้น

5.1.2 ให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการประเภทนั้น ๆ ยกเว้นข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม ให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่

5.1.3 ก่อนสิ้นปีงบประมาณทุกปีไม่น้อยกว่าหกสิบวัน ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง

5.1.4 การต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรก ให้นับตั้งแต่วันครบเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ และถ้าจะต่อเวลาราชการให้ในคราวถัดไปอีก ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ ถ้ามิได้มีการสั่งต่อเวลาราชการให้ถือว่าพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้าย

5.1.5 ยกเลิกการหมดสิทธิรับบำนาญ

5.2 พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539

5.2.1 ให้ข้าราชการที่ได้รับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว หากประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่องต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว หากไม่คืนให้ถือว่าประสงค์จะรับบำนาญต่อไป

5.2.2 ให้ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ จะคืนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวที่ได้รับไปแล้วแก่กองทุน เพื่อให้กองทุนนำไปลงทุนหาผลประโยชน์ต่อไปก็ได้

5.2.3 ยกเลิกการหมดสิทธิรับบำนาญ

6. ความเห็นชอบหรือการอนุมัติของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง

ร่างพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับนี้ ได้รับความเห็นชอบจากผู้แทนส่วนราชการต่าง ๆ ในการสัมมนาร่างกฎหมายดังกล่าว เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2550 ณ ห้องประชุม 2 กรมบัญชีกลาง และวันที่ 1 มิถุนายน 2550 ณ ห้องประชุม ชั้น 7 กรมบัญชีกลาง

7. ผลสรุปรายงานการวิเคราะห์หรือการศึกษา

ไม่มี

8. ค่าใช้จ่ายที่ต้องใช้ในการดำเนินการและที่มาแห่งเงินค่าใช้จ่าย

ร่างพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับนี้ เป็นการกำหนดวิธีปฏิบัติ จึงไม่มีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมแต่อย่างใด

9. เรื่องที่เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ

พิจารณาให้ความเห็นชอบหลักการของร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

ความจำเป็นในการแก้ไขพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 (การหมดสิทธิรับบำนาญ)

1. วัตถุประสงค์และเป้าหมายของภารกิจ

1.1 วัตถุประสงค์และเป้าหมายของภารกิจ

(1) พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494

เพื่อความคล่องตัวในการใช้กฎหมายกรณีมีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทบัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุไว้เป็นอย่างอื่นนอกเหนือจากกรณีเกษียณอายุเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ และกำหนดผู้ทำหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการแต่ละประเภทตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ รวมถึงการยกเลิกบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจ่ายบำนาญ

(2) พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539

เพื่อประโยชน์แก่ทางราชการจึงกำหนดกรณีข้าราชการออกจากราชการและได้รับบำนาญเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว เมื่อกลับเข้ารับราชการใหม่หากประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่องต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว เมื่อกรณีการออกจากราชการครั้งหลังเลือกรับบำเหน็จ ซึ่งจะทำให้ไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าว และเพื่อให้ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ จะคืนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวที่ได้รับไปแล้วแก่กองทุนเพื่อให้กองทุนนำไปลงทุนหาผลประโยชน์ต่อไปได้ รวมถึงการยกเลิกบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจ่ายบำนาญ

1.2 ความจำเป็นที่ต้องทำภารกิจ

เพื่อความคล่องตัวในการใช้กฎหมายและเพื่อประโยชน์ของทางราชการรวมทั้งตัวข้าราชการและผู้รับบำนาญ

1.3 ปัญหาหรือข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไข

(1) โดยที่ปัจจุบันได้มีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทบัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุไว้เป็นอย่างอื่นนอกเหนือจากกรณีเกษียณอายุเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หากในอนาคตข้าราชการประเภทอื่นมีการบัญญัติกรณีเกษียณอายุไว้เป็นอย่างอื่น ก็ต้องมีการแก้ไขกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญทุกครั้ง

(2) ปัจจุบันกฎหมายกำหนดให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ แต่เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทมีคณะกรรมการบริหารงานบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ ดังนั้น หากให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ จะเป็นการไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภท

(3) ปัจจุบันกฎหมายกำหนดให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ จะต้องยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุในปัจุบันประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้ขึ้นและกระทรวงการคลังก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณ ยกเว้น ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบ

หกลสิบห้าปีบริบูรณ์ ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวัน ดังนั้น เพื่อให้การส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญเป็นไปอย่างรอบคอบ ถูกต้องและรวดเร็ว จึงควรกำหนดเพิ่มระยะเวลาให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการมีระยะเวลาในการตรวจสอบและปฏิบัติงานให้นานขึ้น

(4) กฎหมายกำหนดให้การต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรก ให้นับตั้งแต่วันอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ แต่เนื่องจากปัจจุบันได้มีกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทบัญญัติเรื่องการพ้นจากราชการกรณีเกษียณอายุไว้เป็นอย่างอื่น เช่น ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา กำหนดให้พ้นจากราชการเมื่ออายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ เป็นต้น ดังนั้น เพื่อความคล่องตัวในการใช้กฎหมาย จึงควรต้องแก้ไขกฎหมายเพื่อรองรับกรณีดังกล่าว

(5) กฎหมายกำหนดการหมดสิทธิรับบำนาญของผู้รับบำนาญว่าต้องกระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุก โดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท แต่เนื่องจากบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาความไม่เสมอภาคและความไม่เป็นธรรม กล่าวคือ บำเหน็จบำนาญเป็นเงินที่รัฐจ่ายให้เพื่อตอบแทนความชอบในการรับราชการด้วยดีตลอดมา และเพื่อเป็นหลักประกันรายได้ในการดำรงชีพ แต่บำเหน็จบำนาญมีความแตกต่างกันในเรื่องการจ่ายและการขอรับเท่านั้น ซึ่งกฎหมายจำกัดสิทธิเฉพาะผู้รับบำนาญที่กระทำความผิดหลังจากออกจากราชการไปแล้ว โดยมีได้จำกัดสิทธิแก่ผู้รับบำเหน็จและบำนาญพิเศษแต่อย่างใด ประกอบกับผู้รับบำนาญที่กระทำความผิดได้ถูกลงโทษและชดใช้ความผิดด้วยการถูกจำคุกหรือชดใช้ความผิดด้วยการตกเป็นบุคคลล้มละลายแล้ว จึงไม่สมควรที่จะลงโทษซ้ำซ้อนอีก อีกทั้ง การหมดสิทธิรับบำนาญยังไปกระทบสิทธิต่อบุคคลที่สามในเรื่องการรับบำเหน็จตกทอดอีกด้วย ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวและสร้างความเสมอภาคและความเป็นธรรม ให้แก่ผู้รับบำนาญปกติและผู้รับบำนาญตกทอด จึงควรยกเลิกบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญ

(6) ปัจจุบันหากข้าราชการผู้ใดออกจากราชการโดยรับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว เมื่อข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่และประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่อง ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทน เงินดังกล่าว เมื่อภายหลังข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการและประสงค์เลือกรับบำเหน็จ ทำให้ไม่มีสิทธิได้รับ เงินประเดิม เงินชดเชยและผลประโยชน์ตอบแทนของเงินดังกล่าวที่ได้รับไปเมื่อตอนออกจากราชการในครั้งแรก ดังนั้น เพื่อประโยชน์ของทางราชการจึงจำเป็นต้องเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการคืนเงินดังกล่าว

(7) ปัจจุบันกฎหมายกำหนดให้ข้าราชการซึ่งเป็นสมาชิก กบข. และได้ออกจากราชการ ต่อมาได้กลับเข้ารับราชการใหม่อาจมีสิทธิได้รับเงินประเดิมเมื่อออกจากราชการในครั้งหลังและเลือกรับบำนาญ ซึ่งแท้จริงแล้วข้าราชการรายดังกล่าวควรมีสิทธิได้รับเงินชดเชยเมื่อออกจากราชการในครั้งหลังและเลือกรับบำนาญด้วยเช่นกัน

(8) ปัจจุบันเมื่อข้าราชการซึ่งเป็นสมาชิก กบข. ออกจากราชการจะมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ เงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว เมื่อข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ต้องคืนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว หากข้าราชการผู้นั้นประสงค์จะให้กองทุนนำเงินดังกล่าวไปลงทุนก็ไม่สามารถกระทำได้

1.4 มาตรการที่จะบรรลุมัตถุประสงค์ของภารกิจ

(1) กำหนดให้ข้าราชการพ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทได้นอกเหนือจากการพ้นจากราชการเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์

(2) กำหนดให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการแต่ละประเภทเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการประเภทนั้น ๆ ยกเว้น ข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม ซึ่งมีกระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่อยู่แล้ว

(3) กำหนดให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการจะต้องยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญเนื่องจากการเกษียณอายุในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้ขึ้นและกระทรวงการคลังก่อนสิ้นปีงบประมาณไม่น้อยกว่าหกสิบวัน โดยกำหนดระยะเวลาให้เหมือนกับการเกษียณอายุของข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามกฎหมายเดิม

(4) กำหนดการต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรก ให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการประเภทนั้น ๆ

(5) ยกเลิกบทบัญญัติเรื่องการหมดสิทธิรับบำนาญ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจ่ายบำนาญ

(6) กำหนดให้ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ หากได้รับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวไปแล้ว เมื่อประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่องจะต้องคืนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว

(7) กำหนดให้ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่มีสิทธิได้รับเงินประเดิมและเงินชดเชยเมื่อออกจากราชการในครั้งหลังและเลือกรับบำนาญ

(8) กำหนดให้ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่สามารถคืนเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวให้แก่กองทุน เพื่อให้กองทุนนำเงินดังกล่าวไปลงทุนหาผลประโยชน์ต่อไปได้

1.5 ทางเลือกอื่นที่จะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์เดียวกัน

ไม่มีทางเลือกอื่นใดที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์นี้ได้

1.6 เหตุผลที่ทำให้เชื่อว่าการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัตินี้จะสามารถแก้ไขปัญหารื้อหรือข้อบกพร่องได้

โดยที่ปัญหาที่จะต้องดำเนินการแก้ไขตามข้อ 1.3 เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 ดังนั้น หากมีการแก้ไขพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับนี้ ก็เชื่อว่าจะสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้

2. ใครควรเป็นผู้ทำภารกิจ

โดยที่พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 เป็นกฎหมายที่รักษาการโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ดังนั้น กระทรวงการคลังจึงควรเป็นผู้ดำเนินการขอแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

3. ความจำเป็นในการตรากฎหมาย

เพื่อความคล่องตัวในการใช้กฎหมายและเพื่อประโยชน์ของทางราชการรวมทั้งตัวข้าราชการและผู้รับบำนาญ จึงมีความจำเป็นต้องแก้ไขพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับนี้

4. ความซ้ำซ้อนของกฎหมาย

ไม่มี

5. ภาระต่อบุคคลและความคุ้มค่า

การแก้ไขพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 มิได้ก่อให้เกิดภาระต่อผู้ใด แต่จะได้รับประโยชน์หากพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับนี้ได้รับการแก้ไขแล้ว โดยจะทำให้เกิดความคล่องตัวในการใช้กฎหมายและเกิดประโยชน์ต่อข้าราชการและผู้รับบำนาญ

6. ความพร้อมของรัฐ

กระทรวงการคลังมีความพร้อมที่จะดำเนินการในการแก้ไขพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539

7. หน่วยงานที่รับผิดชอบ

ไม่มีหน่วยงานอื่นใดที่ปฏิบัติภารกิจซ้ำซ้อนกัน

8. วิธีการทำงานและตรวจสอบ

เป็นไปตามกระบวนการออกกฎหมายและวิธีการตรากฎหมาย

9. อำนาจในการตราอนุบัญญัติ

พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้ให้อำนาจในการตราอนุบัญญัติเป็นการขยายอำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือเพิ่มภาระแก่บุคคลเกินสมควรแต่ประการใด

10. การรับฟังความคิดเห็น

ร่างพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับนี้ได้รับความเห็นชอบจากผู้แทนส่วนราชการต่าง ๆ ในการสัมมนา ร่างกฎหมายดังกล่าว เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2550 ณ ห้องประชุม 2 กรมบัญชีกลาง และวันที่ 1 มิถุนายน 2550 ณ ห้องประชุม ชั้น 7 กรมบัญชีกลาง